Κυριακὴ Ι’ Ματθαίου (Ἀπόστ. Α’ Κορινθ. 4, 9-16)
24 Αὐγούστου 2008

Εἰς τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀγωνιστὴς τῆς ἀληθείας, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς προτρέπει: «Παρακαλῶ ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε». Αὐτὸ βέβαια ἀκούγεται σὰν παράδοξο, ὅταν μάλιστα ὁ ἄλλος πρῶτος καὶ κορυφαῖος, ὁ ἀπόστολος Πέτρος, μᾶς προβάλλει τὸ αἰώνιο πρότυπο πρὸς μίμηση, τὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος «ἔπαθε ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α’ Πέτρ. 2-11). Δὲν ὑπάρχει ὅμως καμμιὰ διαφωνία ἀνάμεσα στοὺς Ἀποστόλους, ἀδελφοί μου· οὔτε ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρασιωπᾶ τὸν Ἰησοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται κατανοητό, ὅταν ἀκούσουμε καί μελετήσουμε τὴν συνέχεια τῆς προτροπῆς καὶ ὑποδείξεώς του· «καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ». Καὶ μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια καὶ ἁπλότητα ἀναφέρει τοὺς ἐξευτελισμούς, τὶς περιπέτειες, τὶς ἀντιδράσεις ποὺ ὑπέστησαν οἱ Ἀπόστολοι, ἰδιαιτέρως ὁ ἴδιος, ἀπὸ τοὺς ἀρνητὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζητεῖ, μὲ ὅλο το δικαίωμα ποὺ ἔχει ὡς πνευματικὸς πατέρας τῶν Κορινθίων, νὰ τὸν μιμηθοῦν ὅσοι φωτίσθηκαν ἀπ᾽ αὐτὸν καὶ νὰ ἀντιγράψουν τὸ παράδειγμά του.

Ὅμως ἡ προτροπὴ καὶ ἐντολή του ἀφορᾶ καὶ μᾶς. Ἂς ἐρευνήσουμε σὲ τί μᾶς καλεῖ νὰ τὸν μιμηθοῦμε: καὶ πρῶτα-πρῶτα: στὶς θυσίες χάριν τῶν ἄλλων, ὅπως ἀκριβῶς οἱ Ἀπόστολοι, ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ ἐβγῆκαν στὸ κήρυγμα καὶ περιέρχονταν πόλεις καὶ χωριά, γιὰ νὰ διαδώσουν τὴν νέα πίστη, ὑπέφεραν ἀπὸ ἀφάνταστες ταλαιπωρίες καὶ περιπέτειες· «ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί». Καὶ ὅμως χάριν τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, ὅλα τὰ ὑπομένουν καὶ τὰ ὑφίστανται ἀδιαμαρτύρητα, γιὰ νὰ ἁπλωθῆ τὸ σωτήριο μήνυμα τοῦ Θεοῦ παντοῦ! Νὰ σημεῖο ἄξιο προσοχῆς καί μιμήσεως. Ἐμεῖς πόσες θυσίες κάνουμε γιὰ τὴν εὐτυχία ἢ τὴν προκοπὴ τῶν γύρω μας; Θυσιάζουμε κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσουμε;

Δεύτερον μᾶς καλεῖ νὰ τὸν μιμηθοῦμε στὴν ἀνοχή: Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι δὲν ὑπέμειναν ἁπλᾶ τὶς ὅποιες περιπέτειες καὶ δυσκολίες· κυρίως τὶς ἀντιμετώπισαν μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀνοχή: «Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν». Μᾶς βρίζουν, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, καὶ ἐμεῖς εὐχόμαστε ἀγαθὰ ὑπὲρ αὐτῶν· μᾶς καταδιώκουν, καὶ ἐμεῖς δείχνουμε ἀνοχὴ καὶ ὑπομονή· μᾶς συκοφαντοῦν καὶ ἐμεῖς ἀπευθύνουμε λόγια καλωσύνης. Αὐτὰ εἶναι τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνώτερου ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀνοχὴ καὶ ἡ

ὑπομονὴ ἀποδεικνύεται ὡς ὁ καλλίτερος τρόπος συμπεριφορᾶς, γιατὶ ἔτσι καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γίνεται καὶ τὴν ψυχική μας γαλήνη ἐξασφαλίζουμε.

Τρίτον, ἀδελφοί, μᾶς προτρέπει ὁ θεῖος Παῦλος νὰ περιφρονοῦμε τὶς εἰρωνεῖες. Ὑπάρχουν γύρω μας ἄνθρωποι πρόθυμοι νὰ εἰρωνευθοῦν Ἐκκλησία, κλῆρο καὶ πιστούς. Ὅπως τότε, τὴν ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων, ποὺ ἐθεωροῦντο περίγελως καὶ καθάρματα καὶ περίψημα. Ὅμως ἐκεῖνοι δὲν ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα. Περιφρόνησαν τὶς εἰρωνεῖες. Ἐκράτησαν γερὰ τὸν θησαυρό τους «μὲ καύχησιν ἐν Κυρίῳ».

Ἀδελφοί μου, ἐπειδὴ ἕνα εἶδος παραφροσύνης βασιλεύει παντοῦ σήμερα «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου». Εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ χαρακτηρισθοῦμε ὀπισθοδρομικοί, καθυστερημένοι, ἀκοινώνητοι, ἀνόητοι κ.λπ., ἐπειδὴ δὲν συμπορευόμαστε μὲ τὸ νέο πνεῦμα, ἐπειδὴ ἐκκλησιαζόμαστε, κοινωνοῦμε, ἐξομολογούμαστε, πιστεύουμε, ζητᾶμε τὸ ἔλεος καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ἂς μείνουμε σταθεροὶ στὴ πίστη καὶ τὴν χριστιανικὴ ζωὴ καὶ θὰ λάβωμε τὸν «στέφανον τῆς αἰωνίου ζωῆς». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.